

Yavuz un bir manuscriptinden sonsuz sayıda sakınım polinomları çıkartmıştım. Hemen basılmıştı amerika da. Doçentlik tezim olarak da aziz ve irreplaceable türk jürisine sunulmuştu. "*çöpe atılacak bir tez*" demiş büyük üstat mühendis matematikçi Erdoğan Şuhubi. **Cahit Arf** da yan odada. 5 - 0 malup olmuşum gıyabımda. Okay Çelebi de 5 lerden birisi. Hemen ardından **Yuri Manin** den mektup geldi : "*see the page... on my paper with Kuperschmidt*" diyordu. Ali Nesin nin misali ruslar benden önce yapmışlardı. Eh en azından yanlışımız yoktu... ama ben de bu işlerden artık soğumuştum

Şimdi Yavuz Nutku yu dinliyoruz:

Yılmaz alçak gönüllülükle docentlik hikayesini tam aktarmadı. Olayın "Türkiye ve Matematik" gibi boyyuk bir boyutu olduğunu sandığımdan sizlere yazmak istiyorum. Böylelikle nelerle karşılaştığımızın bir kaydı olur... her ne işe yarayacaksa.

ODTU geride kalmıştı hem Yılmaz ve hem de benim için. Ben bosanmayla Yılmaz ise evlenmeyle mesguldu. işin kisasi Özal sayesinde profesör maası \$ 250/ay olmuştü ve metelige kursun atıyorduk. Yılmaz Arabistan diyarına kapagi attı, ben ise annemin babamın emekli maasını carpiyordum. Bana bir de "*failure of the nerve*" denilen nesne takılmıstı: İki sene önce relativitede çok iyi bir problem cozmustum ve icime artık daha iyisini yapamam korkusu girmisti.

Ne yapılır bu durumda?

Degistirmek lazım hem kariyi, hem konuyu! Ben integrabiliteye girdim. "*Long waves in shallow water*" boyle bir sey iste. Buna ait yazdigim bir preprint her nasilsa Yılmaz'in eline gecmis. (Valla billa ben göndermedim.) Yılmaz'in bunu sloping beach haline genellestirdigi preprintini alinca çok sevindim. Derken Yılmaz bunu, Cihan'in tabiriyle siyah hale getirdi, yani yerlilestirip docentlik tezi olarak sundu. Bundan da haberim yoktu ama Yılmaz'in makalesinin J. Math. Phys. de yayinladigini gordum. Yayinlanan makalede valla billa beyaz ustune siyah, ilerisi için çok ominous bir acknowledgement vardı: "*I thank Ayse-Ruth for sleepless Arabian nights*" Ne denirki "nokta."

Yılmaz tezini YÖK icadi uygulamalı matematik anabilimdalına vermiş. Sonradan öğrendik ki Juri baskanı İTÜ'den "Köpek" Cevdet namı birisi. Bu zat hiç olmazsa kendi cehaletini kabul etmiş bir muhterem. Ne yapsın gitmiş tezi Erdoğan Suhubi'ye götürmüş bir bilen olarak. Gene sonradan öğrendiğime göre Suhubi sayfaları iskambil kağıdı karıştırır gibi şöyle ustaca bir yaprakladıktan sonra tezin içinde hiçbir yenilik yok fetvasını vermiş. Juri 5 kişilik ve herbirinin önceden bir değerlendirme raporu yazması lazım. Bunlardan dördü yuvarlak laflarla ortada ama Köpek Cevdet siddetle karşı. Juri Köpek Cevdet'in Suhubi fetvasına uyarak bizim Yılmaz'ı bir güzel 5-0 yaptırmış. Gereksiz tezin içinde yeni bir netice olmamasıymış halbuki bu zatların kütüphaneye uğrama gibi bir alışkanlıkları olsaydı orada J. Math. Phys.'in daha raflara girmemiş son sayısında referee'lerin yeni diye yayınladıkları dedikleri neticeleri bulabileceklerdi.

Olayı ilk olarak Ersan'dan duydum. Hemen kostüm Cahit Bey'e. Cahit Bey emekli olmuş ve Bebek'teki evinde oturuyor ve çok sıkılıyordu. Özellikle gururluk yapabileceği bir topluluğun eksikliği ve bunun getirdiği egosunu tatmin edememenin verdiği sıkıntı onu çokturmuydu. O sıralar Amerikadan ikinci kesin dönüşümü yapmıştım ve kendime yakın ODTÜ'lu olarak Cahit Bey'i ziyaret ederdim. Cahit Bey'e Yılmaz'ın tezini anlattım ve 5-0 yaptığını. Tabii Cahit Bey: Hemen costu. Dedi bu bir bilimsel skandaldır, bu tez gördüğüm bütün doçentlik tezlerinin yüzde doksandan daha iyidir vs. Çok sevindim ve Erdal Bey'e bilimsel konularla ilgilenen tanıdığı bir avukat olup olmadığını sordum. Nasılsa Ankara'ya gidecektim bir toplantı için ve bunu fırsat bilip Ersan'la beraber Erday Bey'in tavsiye ettiği avukatla görüşmeye gittik. Avukat dedi ki siz emekli bir Ord. Prof.'u şahit olarak mahkemeye çıkartırsanız ve o da sizin dedikiniz gibi ifade verirse ben bu davayı kazanacağımızı garanti ederim. Uçtuğum sevinçten.

İstanbul'a gelir gelmez Cahit Bey'e kostüm müjdesini vermek için. Ama o da ne? Cahit Bey hiç dinlemezmiş gibi yapıyor ve sorularıma cevap vermek gibi bir zahmete katlanmıyordu. Peki ne olmuştu?

Cahit Bey'in İstanbul'daki sıkıntısını Erdoğan Suhubi ona haftada 3 gün Gebze'ye gelmesi için araba tahsis ederek çözmüştü. Burada Cahit Bey differential forms diye haftada bir ama en az üç saat süren sonu gelmez konuşmalar yapıyordu. Benim de aralarında bulunduğum bu gruba devam mecburiyeti koymuştu patron Erdoğan Beyimiz. Cahit Bey ise ahkam keseceği bir grup bulduğundan çok memnundu. Patronunun mühendis-matematikçi (lugatte olmalı mı?) olduğuna değil aldiris etmek, bunu bir erdem olarak savunuyordu.

Yılmaz'ın tezi hikayesini Cahit Bey arabada gelirken Erdogan Beye acmis ve aninda agzinin payini otomobil tehdidiyle almıs. (Bunlari Cahit Beyin arkamdan kosarak benimle yaptigi son konusmamızda ogrendim. Kopek Cevdet'in Suhubi'ye gitmesini ve aldığı fetvayı vs de o zaman ogrendim.) Erdogan Bey otomobilde gayet medeni bir ilm-u-zat olarak bir tezde yeni neticeden oteye olması ve olmaması gereken şeylerin listesini yapmış. Tabii Yılmaz'da acik çok! Hele o acknowledgement! Üstelik Erdogan Bey "yani yani"ileri ile çok ikna edicidir. Cahit Bey Yılmaz'ın tezi konusunda ısrarlı olursa artık Gebzeye gelme ihtiyacının kalmayacağına ikna edilmiş. İnaniılmaz, bunlari bana kendini mazur göstermek için anlatıyordu Cahit Bey ama ben hanceri çektim ve bizi bir otomobile sattığını söyleyerek yureğine sapladım.

Yılmaz ikinci defa matematiksel fizige başvurdu docentlik için ve hic problemsiz geçti. Juride ben de vardım ve bunun için Ankara'ya gitmistim. Hatta Tosun'un evinde misafir kalmistim. Dondugumde Bogazici Universitesi Ankara'ya gitmedigim ve derslerimede 2 gün girmedigim için hakkımda soruşturma acti. Soruşturmanın sahibi ise gene bir mühendis matematikci Attila Aşkar.

Yılmaz uzunca bir email gönderdiğinde ona hemsehrum senin gibi acikgoz Karadenizli niye bu kadar type etme zahmetuna katlanirki cevabında bulunmustum. Onunda cevabi "cut/paste" etmustum tokat gibi patlatmustu ustume. Ben de bunlari her dinleyene o kadar anlattım ki hafızadan cut/paste oldu. Uzunlugu için özür dilerim.

....

Orhan Kardeşim,
Suna bir bak. Cumhuriyetin cumartesi ekinde yayınlarmısın.
Selamlar sevgiler, Yavuz

Üniversite ve Bilim--bazi kişisel tecrübelerim

Helbette bu başlıktan kastettiğim ülkemizdeki üniversiteler ve onların evrensel bilime katkıları. Ancak bu çok çetrefil bir konuymuş.

Üstelik benim bu konudaki ilk tecrübemde Amerikada oldu. Hayrettir!

Princeton üniversitesi dünyanın en iyi üniversiyelerinin biri olmasından öteye Cumhuriyetin ikinci nesili hakkında bir karşılaştırma yapmamızı da sağlamaktadır. Ahmet Çakmak Amerikaya göç etti ve sonunda Princetonda mühendislik bilimlerinde profesör oldu. Bütün Amerikan üniversitelerinde olduğu gibi başarısı kurumuna önemli kontratlar kazandırmasından kaynaklanıyordu. Erdal İnönü ise göç etmedi. Doktora sonrası kısa bir süre Princetondaydı ve orada Wigner ile beraber matematiksel fiziğin en önemli yöntemlerinden birini keşfetti.

Ben ise üçüncü nesil olarak bütün bunlardan habersiz, elimi kolumu sallayarak Princeton fizik bölümünde çalışmaya başladım. Derken bir gün eşim burada bir Türk daha olduğunu ve matematikçi olduğunu söyledi. Üstelik aynı lojman bloğunda oturuyormuşuz. Çok sevindim ve hemen tanışmak istediğimi söyledim. Ardından eşim karısının iki göz iki çeşme ağladığını söyledi. Buna omuz silktim ve ona kendisinin de çok iyi bildiği gibi matematik ve fizikte araştırmacıların insan ilişkilerinde pek başarılı olamadıklarını söylemekle yetindim.

Anlaşılan herkes birbirinden haberdarmış çünkü bir akşam lojmana yürürken yolda adımın Türkçe telaffuzla bağrıldığını duydum. Hemen durdum ve arkama döndüm. Tanıştık. Princetonda fizik ve matematik binaları, Jadwin ve Fine Hall, aralarında bir muhteşem yeraltı kütüphanesi ile komşudurlar. Dedim ki "Ya şu işe bak, benim ofisim Jadwin Hallın Fine Halla bakan cephesinde, belki senin ofisinde Fine Halldan Jadwine bakıyordur. Ancak biz iki Türk, en üst bilim alanlarında çalışanlar, nedense hiç tanışma fırsatı bulamamışız." "Yooo" dedi "ben Türkiyede matematikçiğim ama Amerikada mühendis olarak çalışıyorum. Ofisim mühendislik binasında."

Komşu olamazdık. Ancak Ecevit kışında Türkiyeye donduğumda Boğaziçi üniversitesinde aynı bölümde çalıştık. Bu da matematik idi. Ülkemizde matematik pek gelişmemiş bir konu olduğundan bölümü hangi öğretim üyeleri ile dolduracaksınız? İlk başta kendilerini matematiçi ilan eden mühendislerle. Bir keresinde hastalığı dolayısıyla bu mühendis arkadaşın dersine girdim ve hayretle gördümki bu en temel lisans üstü matematik dersinde kendi teksir notlarından başka okutulabileceği bir kitap bulamamış! Sonra başka kimler matematiğe paslınır. Kişisel sebeplerden dolayı istemeğiniz matematiksel fizikçilerle. Tabii bazı sahici matematikçiler de araya sıkışıyor. Örneğin Ali Ülger. Konularımızın farklılığına rağmen benim Boğaziçi matematik bölümünde konuşabildiğim tek insandı. O da bir **yeraltı matematikçisiydi**. Sekreterimiz Nuranın deyişiyle tuvalete bile gizli gizli gidiyordu.

Kısa süre sonra mühendis arkadaşımız matematik bölümü başkanı oldu. İş yerinde sürtüşme verimliliği kısıtlar. Bu durumda yapılacak tek şey hiç bir şeye karışmadan bilimsel çalışmalarınızı aynen bir yeraltı faaliyeti gibi yürütmektir. Ben de öyle yaptım.

Ancak sulh için bu bile yeterli değilmiş. Derken bir başka mühendis matematikçi dekan oldu. Ben onlarla ahbap çavuş ilişkileri içinde olmadığım için pusuda bekliyorlarmış. Bu fırsatın bir doçentlik sınavıyla ellerine geçtiğini sandılar. O esnada Suudi Arabistanda çalışan Yılmaz Akyıldız Ankarada yapılacak olan doçentlik sınavına müracaat etmişti. Bende jüri üyesi olarak seçilmiştim.

Eğer sanıyorsanız ki üniversitedeki bütün saçmalıkları yeteneksiz öğretim üyeleri yapıyor, yanılıyorsunuz. Bunun için ileride bir paranantez açarak Yılmazın doçentlik sınavının hikayesinin evveliyatını anlatacağım ancak şimdi benim şahsen tanık olduğum onun ikinci doçentlik hikayesine devam edeyim.

Otobüs Boludan geçerken uçuruma uçan Varan otobüsü çıkartılıyordu. Biz tellerin altından geçerek Ankaraya vardık. Doğru Tosun Terzioğlunun evine gittim ve bir akşam misafirleri oldum. Ertesi gün Yılmaz Akyıldız çok başarılı bir sınavdan geçerek doçent oldu, Ben de ona cübbemi giydirdikten sonra akşam treniyle İstanbula döndüm.

Huzurluydum çünkü önemli bir yanlış düzelttiğimi düşünüyordum. Ama o da ne, döndüğümde Boğaziçi Üniversitesi hakkımda soruşturma açmıştı.

Gerekçe doçentlik sınavı için Ankaraya gitmem gerekirken gitmediğim ve dersime de girmediğim idi. Bu konuda fen fakültesimizin mühendis matematikçisi dekanıyla yaptığım ilk konuşmada tamamen bir yanlış anlamadan kaynaklanmış olması gereken bu sorunun çok kolay halledilebiciğini söyledim, Sınavda olup olmadığının sadece sınavın yapıldığı Ankara Üniversitesi fen fakültesine bir yazı ile sorulması yeterliydi.

"Yooo" dedi hazret "bu üniversitemizi küçük düşürür!"

Peki ya benim gibi haksız ithama uğramış bir öğretim üyesinin üniversitemizde çalışması üniversitemizin şerefine uygun mu olduğunu sorduğumda, elinin tersiyle bana psikoloji bölümünden bir bayanın soruşturmaya hakem tayin ettiğini tebliğ etti.

Hakemimiz dürüsttü. Neticede ben otobüs ve tren biletlerimi yazılı bir özür mektubu kaşılığında verebileceğimi söyledim. Bu herkes tarafından kabul edildi. Biletleri vermemden sonra uzun bir süre hiç cevap alamadım. Sonra hakeme müracaat ettim ve yazılı özür mektubunu nihayet aldım.

Bütün bu olaylarda beni en çok üzen ise benim ODTU de sıfırdan alıp haklı olarak yükselttiğim ve iyi bir araştırmacı olarak yetiştirdiğim öğrencimin bana "Yavuzcuğum gerçekten Ankaraya gitmişmiydin" lafıydı. Hiç şaşırmanın gerekiyormuş, Çünkü o sonunda işi bilimsel hırsızlığa kadar ileri götürdü.

Gelelim Yılmaz Akyıldızın doçentlik sınavının ilk etabına. Bunun önemi şuradadır: Alistık artık yeteneksiz öğretim üyelerinin etraflarında topladıkları yetenetsiz öğrenciler ve onların hepsinin kurdukları bilimsel sultalara. Bu üniversitelerimizin geleneksel yapısıdır. Bu kısır döngüyü kırmak için seneler sonra Ayşe Erzan ve Selman Akbulutla beraber Feza Gürsey Enstitüsünü kurduk.

Ancak çok yetenekli araştırmacılarımız, hatta evrensel standartlarda tanınan matematikçilerimiz bile bilimsel sulta gibi iğrenç bir yolu seçebiliyorlar. Hayrettir!

Yılmaz Akyıldız benim bir çalışmamı ileriye götüren bir makale yazmış ve tam ilk doçentlik sınavının yapılacağı ay bunu uluslararası hakemli bir dergide yayınlamıştı. Doçentlik jürisi 5 kişiden oluşuyordu ve en kıdemlileri "köpek" namıyla maruf İTÜ matematik bölümü başkanıydı. Bu zata son derecede büyük saygım var, çünkü Sokratın tavsiyesini tutarak bilmediğini bilecek kadar sağduyulu bir insanmış. Yılmazın doçentlik tezi ona jüri üyesi olarak ulaştığında "bir bilene" müracaat etmiş.

O sıralarda Erdal Bey TÜBİTAK Temel Bilimler Araştırma Enstitüsünü, şimdiki adıyla Feza Gürsey Enstitüsünü kurmuştu. Ancak kısa bir süre

sonra politikaya atılınca bize TÜBİTAK yönetimi tarafından müdür olarak uygun görülen bir başka İTÜ mühendis matematikçisiydi. Kendisi Gebzede uygulamalı matematik bölümü başkanıydı ve Erdal Beyin yakın ahababı olmasına rağmen Temel Bilimlere katılmamıştı. İşte bu Bu zat "bir bilenin" ta kendisiydi.

Bu bir bilen büyüymüz Yılmamazın tezini bir fırfırladıktan sonra tezde hiçbir yeni netice olmadığına karar vermiş. İşte buna binaen "köpek" meslekdaşımız bütün jüriyi ikna ederek Yılmazın doçentlik müracaatının 5-0 reddedilmesini sağlamış.

O sıralarda Cahit Arf emekli olmuş ve 30-40 yıl önce İnönü ödülüyle almış olduğu Bebekteki evinde oturuyordu. Hep ona uğrayıp anılarını teybe alıyordum. Bizden önceki nesilde Türkiyede 2 matemakiçi vardı, Cahit Arf ve Gündüz İkeda. Karakterleri ise tam zıttı. Cahit Bey ben küçük dağları yarattım havasında hep devam etti. öte yandan Gündüz Bey çok mütevazı bir insandı. ODTÜde Cahit Bey muhteşem egosunu besleyecek kadar büyük bir hayran kitlesine sahipti. Buna ben de dahildim. Emekli olarak İstanbuldaki hayatında ise mahzundu. Epey konuştuk.

Tabii ki ona Yılmazın doçentlik sınavındaki skandalı anlattım. Cahit Beyin reaksiyonu çok şiddetliydi. Bunun Türkiyede yazılmış olan doçentlik tezlerinin 90% nınından daha daha iyi olduğunu ve jürinin bilimsel hatasının düzeltilmesi gerektiğini söyledi. Ben bunu ciddiye aldım ve kanunlara göre bir düzeltme yapıp yapılamayacağını araştırdım. Arada sırada Erdal Beyle görüşme fırsatım oluyordu, Ona bilimsel davalarda uzmanlık dalı olan en iyi avukatın adını sordum ve böylelikle Yahya Zabundan randevu aldım. Yılmazın matematikçi kardeşi Ersanı yanıma alıp gittim randevuya.

Avukat Yahya Beyin bize söylediği çok kesindi: Doçentlik sınavında 5-0

reddedilen bir adayın itiraz hakkı olmadığını ancak eğer biz emekli bir ordinariyüs profesörü şahit gösterebilirsek davayı 100% kazanacağını söyledi.

İstanbulda döndüğümde sevinçten uçuyordum ve hemen Cahit beyi ziyarete gittim. Ama o da ne, Cahit bey piposunu tellendirirken yüzüme bile bakmıyordu. Kendisini şahit olarak istediğimizi söylediğimde biraz irkildi ama gene hiç bir şey söylememeğe devam etti. Benim tanıdığım Cahit Bey yürekli, doğru bildiğinden şaşmayan bir bilim adamıydı. Şimdi ise kaçıyordu. Olayın üstüne gitmeye karar verdim ve

düşüncesindeki değişikleğin nereden kaynaklandığını sordum. Gene püf püf piposunu çekti ama sonunda doçentlik tezinin sadece bir araştırma raporu olmadığını ve esasında adayın fikirlerini iyi ifade edebildiğini gösteren bir belge olduğunu söyledi. Evet, Yılmaz makalesinde eşi Ayşe-Rutha uykusuz Arabistan geceleri için teşekkür etmişti ancak bu bilimsel hakemlerin hiç umurunda olmayacak bir laftı. Bu görüşleri ilk başta Cahit Bey kendisi eşlerimizi çay bardağına benzeterek kendisi ileri sürmüştü. Ama şimdi tam geri patinaj yapıyordu.

Bu anlaşılmasız olayın sebebi ise çok basitmiş. Cahit Bey bu sefer kendi

hayranlarını toplamak için TÜBİTAK Marmara Araştırma Merkezinde uygulamalı matematik bölümünü seçmişti. Önceden bahsettiğim "bir bilen" ise onu Bebekten kendisiyle beraber Gebze'ye getirecek otomobili tahsis eden bölüm başkanymış.

Cahit Beyle en son konuştuğumda kendisinin bizi bir otomobile sattığını söyledim, arkamdan koşarak yapmak istediği açıklamaları dinlemek istemedim, teypleri iade ettim ve kâğıt ve mürekkebe döndüm.

Bütün bunlar bana babamın kafama tokmakla çaktığı sözlerini hatırlattı:

Çok eskiden babam bana Atatürk'ün yazdığı Geometri kitabını göstermişti. Bütün

Devlet işleri arasında Atatürk Cumhuriyet nesillerini rasyonel düşünceye yöneltmek için seçtiği en önemli reform bu geometri kitabıydı. Benim zamanımda ise pedagogların yazdığı uyduruk ders kitapları vardı. Ancak Atatürk'ün icat ettiği geometri sözcükleri kalıcı olduklarını ispat etmişti. Hocam Chandrasekhar bana yeni bir kavram ürettiğinde en önemli olan ona kalıcı isim vermenin olduğunu söylemişti. Böylelikle açık referans vermeseler bile kimin bu eseri yarattığı belli oluyordu.

Tahsile giderken babam bana Atatürk'ün geometri ders kitabını tekrar hatırlattı ve dedi ki "Türkiye'ye döneceksin, muvaffak olacaksın, öğrenci yetiştireceksin, Fatma ile evleneceksin...." Ben bunların hepsini yaptım ama şimdi bakıyorum ki belki de boşunaymış. Gene de ben Voltaire'in dediği gibi kendi bahçemin önünü süpürmeye devam ediyorum.

Şimdi hayatımın sonuna gelirken ilerideki bilim adamlarımıza bir tavsiyem var: Bilimsel yaratıcılık tek bir insanın beyninin

içindedir.

Sakın "hocanızın" sultasına boyun eğmeyin. Bu sizin rahatınızı sağlamayacaktır ama bilim dünyasına kalıcı eser vermeniz yolunu açacaktır.

Yavuz Nutku

Prof. Dr. TÜBA üyesi

y.a dan not: daha sonraki yıllarda benim tezimi fırlatan Erdoğan Şuhubi o tezde geliştirdiğim bir metodu (hodograf) kullanarak bir makale yazmış ve benim tezimin makalesini de referans vermiştir...

Gelelim şimdi "köpek" matematikçimiz hikayesine:

Asagidaki resim (hala Kominist) Varşova da 1982 yılında o zamanki ve son eşim Ayse-Ruth tarafından çekilmiştir.

Varşova 1982: Yılmaz Akyıldız - Yusuf Avcı - Maxwell O. Reade - Ali Ozturk

Ruslar tarafından inşa edilmiş meşhur kongre binasının önünde, Matematikçilerin 4 senede bir toplandıkları ve Fields medallerinin verildiği konferans dayız. Tesaduf buya Yau da o zaman Fields Medalini almisti, [Bill Thursten](#) le birlikte. Biz Turk matematikçiler bulustuk bir ara ve lak-laklasiyoruz ayak ustü.

Esim de yanimda ve baktim bu matemetikci ("kopek") agbimiz
Esim Ayse-Ruth la konusmaktan muthis hoslaniyor.
Bizim avrat haziran cangali gibi uzun,
hocamiz asagidan bayanin agzinin icine bakiyor,
cunku bu ingiliz osmanlica okumustur universitede,
gunluk turkceyi de bilir ama yine de Oxford aksani bellidir.
Bizim avrat guneyden Avusturya sinirindaki Osmanli cadirlarini ziyaretten
yeni donmustu, hani son Viyana kustmasinda Polonyadan gelenlere kaybettikya biz
Viyanayi ve cadirlarimizi geride birakip, bu arada kahve cezvelerimizi de,
ve kovulmustuk Viyana kapilarindan.
İşte Osmanlinin geride biraktigi cadirlar Polonyanın sinir kentinde
ismini unuttugum bir sehirdeki muzedeler şimdi (Krakov?)
ve bizim avrat ilerde Çin den Viyana kapılarına kadar
Türk otağan çadırları üzerine doktora yazmayı düşündüğünden
bir gün atladi trene ve gitti güneye.
(başka birisi gerçekleştirdi bu projeyi, kitabını da yazdı,
bizim avrat geç kaldı). Şu resim Ayse-Ruth un Yuksek Lisans-Master derecesini
aldığı gün Oxford Üniversitesinin kokteylinde çekilmiştir).

Biz gençler matematik konuşurken bu abi hocamız ve bu ingiliz karı baktık
hararetili hararetili Osmanlıyı konuşuyorlar.
Avrat Oxford da Osmanlica okudu ya
hem aksaniyla hem de bilgileriyle hocamizi mest ediyor.
Şurası da muhakkak ki hocamız tarihe matematikten daha meraklı
çünkü göz görüyor: düştü hatunun içine ayak üstü.
Sonra bir ara bana döndü ve eşime olan hayranlığını ifade etmeye başladı.

Bilhassa Osmanlicasini, Türkçesini öve öve bitiremedi, bir hal oldu.

Sonra bir ara benim ismimi sordugunda

"Neeee? Yılmaz Akyıldız mı? eyvaaaah, yahu biz senin doçentliğini reddetmistik ben de juri başkanıydım, kardeşim sen de neden bize önceden kim olduğunu, bu kadar muhim birisi olduğunu neden önceden bildirmedi?"

Derlerya " **özürü kabahatinden büyük**".

Sonra kendisine dedim ki

Hocam hatırlıyorsunuz, raporda, ki jüri başkanı olarak siz yazmış olmalısınız, 'tezin bir yerinde şöyle bir cümlesi var yılmaz akyıldız ın:

"ne yazık ki bu metot çalışmadı, çok şanssızız, ama aslında çok da şanslıyız "

Bu nasıl Türkçe, bu nasıl Matematik?" demişsiniz ve tezimin turkcesine de saldırmıştınız. Size şimdi gerçeği söyleyeyim: Şu kendisini ve türkçesini çok beğendiğiniz gavur kızı farsca ve arapca da bildiğinden turkcemizdeki yabancı köklü kelimeleri benden daha iyi tanır ve kendisinden tezimin türkçesini öyle düzeltmesini istemiştin ki ne çok modern olsun (olur ya jüri de eski kafalı bir prof vardır) ne de çok eski adalı olsun (öyle ya ya modern birisi olursa jurim de), ve bu kadın tezimin türkçesini düzeltmiş ve eski ile modern dengelenmiş tir. Yani Allah'ın hikmetine bakınız ki sizin bu şekilde havalara çıkardığınız bu bayanın türkçesini siz geçmişte bir sözle silip atmıştınız..."

O anki atmosferi tahayyül edebilirsiniz...

Sonradan Yusuf Avcı dan öğrendim ki

bir süre sonra hocamız hakkın rahmetine kavuşmuş.

Ama sanmayın sakın nedeni benim.

Bilemeyiz ki...

Ben kimseyi öldürmedim hayatımda (henüz)...